Ч. 13. Середа 1 лютого (19 січня) 1905 Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодинокe число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодинокe число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Вибори на Угорщині. — Внутрішні відносини в Росиї. — Справа йорданьских картачів. — З поля війни.

Як зачувати, мають спільні Делеґациї бути скликані аж в осени. Правительство намірає скликати по Великодних сьвятах ческий сойм а відтак будуть засїданя Ради державної відбувати ся аж до літа. До того часу має бути залагоджений буджет, відтак закон о льокальних зелїзницях, додатковий кредит, котрого домагає ся міністерство зелїзниць і закон прасовий. Вибори на Угорщині стались причиною, що скликанє Делеґаций відложено аж на осінь. Задля тої самої причини опізнить ся і залагодженє предложень в справі закона войскового. — В Колі польскім порушив опогди пос. Ствертня справу заведеня польскої мови урядової в жандармерії, що до котрої зробив був ще др. Кербер якісь приреченя.

З виборів на Угорщині звістний вже вислід з 400 округів і представляє ся сумно для лїберальної партиї. Доси вибрано: 160 кошутовців, 154 лїбералів, 25 народовців, 24 десидентів, 11 з партиї Банфі'го, 7 националів, 5 диких, 1 демократа а в 13 округах мають ще відбути ся тіснїйші вибори. Несподївана побіда кошутовців перепудила самих Мадярів, бо надійшла хвиля, в котрій має рішити ся, чи дотеперішнє відношенє Угорщини до Австриї, дуалїзм, має бути і дальше удержаний, чи має бути змінене і на місце дуалїзму заведена персональна унїя. Спокійнїйше розважаючі полїтики мадярскі не видять в персональній унїї нічого доброго для Угорщини і длятого вже тепер підносять гадку, чи не удалось би всї ті партиї, що не годять ся на полїтику кошутовців, сполучити в одну велику партию; доси однак не знайшов ся ще той, хто би піднял ся тої роботи. Що кабінет ґр. Тіси не зможе удержати ся, се річ певна, але поки що до кризи в міністерстві не прийшло і мабуть аж завтра, в середу, порішить ся справа димісиї кабінету. Яко кандидатів до президентури нового кабінету наводять ґр. Юлія Андрашого, Кольомана Селя, Александра Векерлього і Ігнатия Дараніого.

Загальною характеристикою теперішних відносин в Росиї суть арештованя на великі розміри і нічні ревізиї в приватних домах і редакциях в Петербурзї і страйки робітників майже по всіх великих містах в Росиї. О тім, щоби правительство старало ся успокоїти заворушені уми в якийсь инший спосіб як лиш грубою силою, нема й бесіди. Розійшла ся, що правда, чутка, що цар рішив ся опертись полїтиці великих князів і готов в добрий спосіб, якимись уступками успокоїти нарід, але то єсть лиш чутка, котрій брак всяких основ. Говорять іменно, що цар довідав ся всеї правди від кн. Ляйхтенберґского, — після иньших, від самої цариці, котра мала єму представити правдивий стан річий в державі — і зміркував, що треба поступати инакше, як того хотять великі князї, але доси цар сам не заявив ще своєї волї і длятого годї сподївати ся якоїсь зміни в поступованю правительства. Тимчасом петербурський митрополит і власти державні старають ся переконати нарід, що весь теперішний рух в Росиї викликали лиш вороги Росиї — Анґлїйці і Японці через своїх аґентів.

Не мало характеристичне й то, що заграничні социялісти майже у всїх державах европейских виступили в обороні російских робітників, а в Берлинї утворив ся комітет з лїтератів і визначнїйших людий, котрий поставив собі за задачу виступити в обороні арештованого російского писателя Горкого і поробити заходи, щоби рішенє в справі судьби сего писателя позістало в згодї з вимогами людяности і культури.

Петербурска аґенция телеґрафічна оголосила заяву окремої комісиї войскової, котра переводила слїдство в справі звістного стріляня

8)

Морскі розбишаки.

(З анґлїйского — Клєрка Русселя).

(Дальше).

Розбиток міг бути колись австралїйским або новозеляндским перевозовим кораблем; єго довга кермова жердь гойдала ся з одної сторони на другу, подібна до людскої руки, що з розпукою махає о поміч. Білі ще місця, де були поломані машти і жерди, сьвідчили о тім, що нещастє мусїло постигти корабель цїлком недавно. У водї під задом корабля видко було якусь густу, подібну до хмари масу, утворену з тисячів біло і синяво блищачих сьвітленок; всьо то підносило ся і опадало серед бриллянтового сяєва з филями моря і порушенями розбитка.

— Дивіть ся, як пречудно — скрикнула пані Гольроід. — Що то може бути, капітане Бензон?

— Риби, прошу пані — відповів моряк, подаючи дамі дальновид.

І таки риби були, найбільша з них довжини малого пальця; але хто міг сказати, що держало їх і притягало до того місця? На мідяним обитю судна не росли нї мушлї нї ніякі ростини, нічо, що могло би дати тисячам риб поживу. Они стояли як хмара в синій водї в тїни розбитка, сьвітили і блищали як кришталь, тїшили ся своїм житєм та любували ся пречудним блеском. Той милий вид був для всїх новиною, як для подорожних так і для моряків; послїдні обсадили поруче і чудували ся з того прекрасного явища.

Пан Пуль приступив до капітана.

— Менї здасть ся, що там мусить ще хтось бути на розбитку — сказав тихо. — Виджу, що з комина кухнї підносить ся маленький димок, немов би огонь лише що погасав.

Бензон велїв подати собі дальновид.

— Правда — сказав. — Беріть човно і їдьте до судна.

Спущено на воду човно і пан Пуль та чотири моряки пустили ся в дорогу. Саме коли човно відпливало, появив ся закривлений хребет дельфина над водою межи баркою а розбитком і в одній хвили сьвітяча хмара під задом судна поринула і щезла.

Трех з товариства „десятки“ стояло коло висячої драбинки і покурюючи люльки тихо розмавляли. Керма барки стояла непорушно, легкі горішні вітрила тріпотали ся на переміну в сьвітлї і тїни, вода довкола була спокійна; з кухнї вийшов кухар зігрітий і невдоволений і висипав понад поруче у воду повне ведро кухонних відпадків; они частию поринули частию же лишили ся неподвижно на водї.

— Колиб ми були трохи пізнїйше стрітили розбиток — сказав Кольдвель, один з тих трех, що стояли коло драбинки — то він був би нам ощадив найгіршу часть роботи.

— О тім не могло би бути анї бесіди — відповів Мастерс. — Адже постановлено, що не можна допускати ся ніяких жорстокостий; а коли би так кільканайцятеро людий замкнено хочби лиш на чотирнайцять днів до такої скринї, як отсей розбиток, то они пережили би там правдиве пекло.

Кольдвель поглянув на бесїдника понуро і задумчиво; він мав одно з тих страшних всхідних лиць, які при найменшій нагодї прибирають вид фанатичної, зьвірячої дикости; з цїлої „десятки“ був він найбільше противний.

— Котрим океаном пливемо ми тепер, Мастерс? — спитав Петро Джонзон, третий із громадки.

— За богато мене питаєте; імовірно Тихим.

— Добре — сказав Джонзон — і то находимо ся тепер саме в тій части Тихого океану, котрий найбільше відвідують ловцї китів. Від як давна може бути той розбиток в теперішнім своїм видї? Ледве від трех днів. А однако стрітив єго вже один корабель, отся наша барка, готова радо всьо зробити, чого можна жадати в імени людскости. Отже! Де тут може бути бесїда о жорстокости? Я приймаю ся пійти на той розбиток і заложу ся о сто фунтів, що до двайцятьох чотирох годин забере мене звідтам якийнебудь стрічний корабель. Правда, що при тім слабім вітрі може то потревати і кілька днів довше — додав, глядячи на спокійне море і на ясне небо.

— А де поміщено Бирна? — спитав Мастерс по короткій перерві.

— Тепер спить разом з Шанноном — відповів Кольдвель. — До єго комірки перенїс ся Девенїр. Шаннон буде все мати збанок во-

картачами підчас йорданьского торжества в день 29 січня с. р. Комісия переконала ся, що дійстно дня 17 с. м. відбувала батерия бриґади артилєриї ґвардийскої вправи з шістьма пушками і під проводом офіцира стріляла на поли вправ острими набоями. По скінченю вправ мали капралї після припису вичистити пушки, помастити їх і заложити. В другім і третім відділї зроблено то, але при першім відділї капраль приділений до тої батериї провізорично не вичистив пушок, лиш заложив затичку. Дня 19 прибули до батериї команданти відділів і командант батериї, коли до пушок вже коні запрягано і були готові до виїзду. Всї команданти і підофіцири оглядали пушки зверха. Кілька пушок, передовсїм перші і другі поїхали з наложеними затичками на місце, де мали давати сальви. Затички усунено аж на місци. Позаяк пушки набивано без попередного їх вичищеня, прийшов слїпий набій на позабутий в дулї острий набій, бо уважають за дуже імовірне, що в дулї першої пушки лишив ся від дня 17 січня картач, уживаний до вправ і в тім станї позістала пушка через два днї в ремізї. При пробі зробленій комісиєю з пять картачів, уживаних до вправ набитих в дуло, підчас їзди випали чотири картачі на землю, а один лишив ся в дулї. Знайдені в снїгу останки картача потверджують здогад, що то був лиш картач уживаний до вправ. Тепер веде комісия нове слїдство, на кого спадає вина за невиконанє приписів.

Про битву під Сандепу доносить кореспондент Бюра Райтера з головної кватири російскої о 64 кільометрів на полудневий Вехід від Мукдену під датою 28 січня: Борба зачала ся дня 25 січня і стала ся длятого сильнїйшою, що наспіла поміч із Заходу. Праве крило російске заатакувало японьске лїве крило. По сильній борбі взято два села. Цїле праве крило ступило до борби. Російска артилєрия брала в нїй чинну участь і стріляла сильно, японьска відповідала слабо. Цїла охрестність то рівнина, а в нїй много богатих сїл. Дня 26 машеровано дальше. Вітер дув Японцям снїгом в очи. Один російский полк потерпів великі страти. Дня 27 борба вела ся ще дальше. Обі армії мають більше артилєриї як давнїйше. Дня 27 японьске лїве крило скріплено наспівшим войском ґен. Ноґі. Підчас заметелї снїгової Росияни острілювали се войско дуже сильно. Російский атак звернув ся головно против якогось місця о 10 верст на Захід від стациї Шахо. Японцї уступили ся з двох місцевостий, котрі відтак Росияни обсадили. Дня 28 мороз і метелиця були ще сильнїйші, але канонада тревала дальше. Вітер дув в сторону користну для Росиян. З дальших вістий видко, що Японцї знов уступили ся взад. Російска кавалєрия, як кажуть, посунула ся наперед о 17 кільометрів.

Новинки.

Львів, дня 31-го січня 1905.

— Зелїзниця Львів-Стоянів. Заступники міста Львова жадали, аби вихідною точкою для зелїзницї до Стоянова був дворець на Підзамчу або шлях черновецкої зелїзницї при 9 клм., бо се причинило би ся до висуненя зелїзничого валу на Знесїню і усуненя рампи на Жовківскій улици. Але міністерство зелїзниць на основі войскового предложеня заявило, що жаданє громади міста Львова не увзглядните і вихідною точкою зелїзницї Львів-Стоянів буде головний дворець у Львові.

— Проґрама загальних зборів Руского товариства педаґоґічного. Збори відбудуть ся в четвер 2 н. ст. лютого 1905 р. о год. $9^1/_2$ рано в V клясї (III поверх) рускої ґімназиї у Львові. Перед зборами відбуде ся Служба Божа з панахидою за померших членів в Успеньскій Церкві о год. $8^1/_2$ рано; підчас Служби Божої сьпівати буде хор бурси товариства. Порядок дневний зборів слїдуючий: 1. Відкритє зборів головою товариства. 2. Іменованє почетних членів товариства. 3. Звіт секретаря. 4. Звіт касовий і видавництв товариства. 5. Звіт комісиї контрольної. 6. Вибір Голови і Видїлу. 7. Вибір комісиї контрольної. 8. Відчит д-ра С. Рудницкого про ґеоґрафію, її завданя і методи. 9. Внесеня видїлу і членів. — Головний видїл звертає ся до своїх філїй і всїх членів так львівских як і позальвівских, щоби зволили як найчисленнїйше прибути на збори товариства. Учителї, що подальше мешкають, можуть жадати звороту коштів. Численні збори дадуть доказ, що наша суспільність інтересує ся одним з найважнїйших наших товариств та узнає єго вагу для культурного та просьвітного піднесеня нашого народа. Народне учительство повинно взяти як найживійшу участь в сих зборах, тим більше, що по загальних зборах товариства відбуде ся дискусия над заложенєм товариства „Самопоміч“, якого цїль головна приходити своїм членам в поміч моральну та матеріяльну. — За Головний Видїл Руского товариства педаґоґічного у Львові: *Іван Чапельский*, голова, др. *Володимир Левицкий*, секретар.

— Репертуар руского театру у Львові. Четвер, дня 2-го лютого: „Хата за селом“, драма зі сьпівами і танцями в 5 діях за Крашевским. — Субота, дня 4 лютого: „Пташник з Тироля“, оперета в 3 діях Целера. — Недїля, дня 5 лютого: „Підгіряни“, мельодрама зі сьпівами в 3 діях І. Гушалевича. — Второк, дня 7 лютого перший раз: „Розбитий збанок“, комедия Кляйста в переріблї д-ра Франка.

— Лихварскі науки. Перед львівским судом карним відбула ся оногди розправа против Юлїя Найвельта і товаришів, обжалованих о лихву. Жертвами тих науків були академики, урядники, офіцири низші і висші. З своїми клієнтами поводив ся Найвельт безглядно; хто не платив, того скаржив і фантував. Увязнений тепер під закидом шпіґуньства підполковник-авдитор Гекайло позичав від Найвельта недовгий час. Раз взяв 1.100 К, а вексель виставив на 1.500 К. Вкінци, як Гекайло обчислив, за 1.100 К заплатив наслїдком пролонґати 800 К проценту. Один поручник від гузарів позичив 7.700 К, а виставив вексель на 9.800 К, хоч вже наперед заплатив 440 К проценту. Молодий урядник удав ся о позичку до фактора Гірша, що також був обжалований. Гірш

ди під рукою, аби відучити крикуна від нічного деклямованя.

Між тим човно, за яким подорожні слїдили з найбільшим зацікавленєм, підплило аж до розбитка. Пуль учепив ся зелїзних скоблїв від линов і вилїз на поклад. За єго примірои пійшов один з моряків. Ті, що лишили ся в човнї, знов відбили і задержали ся в малім віддаленю від розбитка.

Мале судно мало після всяких познак улиноване бриґантини[1]). Одна часть поруча була відбита, човен на корабли не було.

Пуль і моряк пійшли по пустім покладї до кухнї, що стояла як вартова будка. Дивно було, що єї не зірвало з корабля разом з маштами. Був ще слїд грани в попелї огнища.

В передній покладовій каютї не було нїкого. З під стелї висїло ще кілька заслон і декуди на стінї одїж.

Другий офіцир приложив долонї до уст.
— „Квін“ агой!
— Галльо! — відповів старий Бензон.
— Огонь в кухни ще не вгас. Вишліть на гору чоловіка з дальновидом — може там добачить ще яке човно!

Капітан підняв руку до гори на знак згоди і Пуль пустив ся з моряком на задний поклад.

Було ще може яких дванайцять кроків від задної каюти, коли нагле задержали ся як вкопані. В отвертих дверех появила ся якась стать, трийцятьлїтний мужчина, голий по пояс і босий. Єго волосє було довге і побурене, лице худе, блїде як у трупа, погляд єго темних очий горіючий, неспевний, боязливий і дикий.
— Боже! — сказав Пуль. — А то хто?

Чоловік скривив своє лице мов до сьміху і показав свої білі зуби; рівночасно кивнув рукою обом, аби підійшли близше. Пуль приступив до него.

— Чи вас тут ще більше на корабли? — спитав.

— Добре, що ви прийшли — відповів той твердим, беззвучним голосом. — Я ждав на вас. Ходіть близше.

Він подав ся назад до каюти і офіцир увійшов до середини, побоюючись, що тут наткне ся на трупи, або що ще гірше, на кількох ще божевільних. На столї малої каюти лежала карта моря. Напів нагий нахилив ся над нею, поклав палець на одно місце і поглянув відтак своїми страшними очима Пулеви в лице.

— Після мого обчисленя находить ся той корабель тепер тут — сказав він. — Так чи нї?

Офіцир поглянув на карту; то була карта Північного моря.

— Переконаємо ся о тім пізнїйше — відповів успокоюючо. — Тепер нема часу до страченя, бо мій корабель не може довго ждати. Чи є тут ще більше людий на корабли?

— Жадаю відповіди! — крикнув божевільний. — Вже три днї обчисляю і не можу дочислити ся. Довжина фальшива, а й ширина не годить ся. Чи я не такий самий моряцкий офіцир як кождий иньший? Чи може не маю сьвідоцтва? Але коли цїлу ніч не сьвітить сонце, то як я найду полудне? Відповідьте менї, капітане!

— Позвольте менї поговорити з ним, пане офіцире — шепнув моряк заклопотаному Пулеви до уха. — Маю шваґра в заведеню для божевільних і знаю поводити ся з тими людьми.

— Говоріть — згодив ся Пуль і відступив назад.

— Даруйте — сказав моряк до божевільного, що все ще вертів пальцем в карті — позвольте менї поглянути.

Він майже приложив свій ніс до паперу, хоч не умів нї читати, нї писати, нї рахувати.

— Де, кажете? Тут? Але так, годить ся на волосок! Саме в тім місци плиВе та скриня.

— Але аби бути цїлком певним — говорив моряк дальше з важним видом — мусите пійти з нами на поклад нашого корабля: ми маємо славного моряка, капітана Бензона, котрий утїшить ся, коли буде міг порівняти свою карту з вашою. То така нагода для вас, яка не так скоро знов лучить ся.

Погляди бідного божевільного блукали насамперед по лицях обох моряків, відтак по стїнах каюти, а вкінци по своїм голім тїлї.

— Де ваше одїнє? — спитав Пуль.

Не зважаючи на питанє показав божевільний на ново на карту.

— Але чи той славний моряк визнає ся на тій подїлцї? — спитав моряка.

— О, як у своїй кишени — впевнював той. — В моряцких річах такий учений, що адміралїция давала єму величезні суми тижднево, аби він робив обчисленя для всїх анґлїйских фльот; але він не пристав на то з тої простої причини, що не хотїв носити мундуру.

Божевільний кивнув головою задумчиво. Офіцир здоймив свій сурдут і перевісив єго через плечі голого.

— Ходіть — сказав, запинаючи горішний ґузик і беручи відтак нещастного лагідно за руку. — Я представлю вас капітанови Бензонови.

— Без моєї карти? — крикнув божевільний наляканий.

Пуль звинув карту і всунув єї під єго рамя як дальновид.

Подорожні могли голими очима приглядати ся тому, що діяло ся на покладї розбитка. Тепер побачили, як бідного недужого забирали на човно; видко було, як він вимахував своїми голими руками і чути було, як верескливим голосом кричав якісь слова без звязи.

— Чи не казала я, що перебудемо ще

[1]) Бриґантина — вітрильний корабель з двома маштами.

параяв ему Найвельта, але той замість готівки дав урядникови три срібні чаші і велів собі підписати вексель на 950 К. Ті чаші взяв Гірш на продаж і дав за них урядникови 700 К. Коли векслевий речинець трех місяців минув, а довжник заплатив лише 120 К. Найвельт запізвав его до суду о цілих 950 К. Якомусь правникови, що потребував гроший, Найвельт дав макату, за котру взяв вексель на 400 К. Правник дав ту макату продати і взяв 130 К. По заплаченю послугачеви 20 К за продаж макати, лишило ся ему 110 К, за яку мусів заплатити Найвельтови 400 К. Дальший примір лихварства: До фактора Менкеса, одного з обжалованих, прийшов практикант намістництва о позичку. Той порадив ему, аби у вказаних купців взяв дивани, заплатив за них векслем, а опісля ті дивани заставив. Практикант взяв дійстно дивани і виставив на них вексель на 1.200 К. Менкес забрав сейчас ті дивани і заставив їх за 300 К, з чого одержав факторного 20 К. По кількох тиждиях зголосив ся у практиканта Найвельт і заявив, що дивани заставлені у него та що мусить їх сейчас викупити. Справу полагоджено в той спосіб, що Найвельт доплатив 30 К і взяв дивани на власність, а практикант за 310 К мусів заплатити довг 1.200 К. Обжалувані, розуміє ся, не почували ся винними, але покривджені довжники зізнавали, що плачені проценти їх руйнували. Вирок в тій справі запав в пятницю вечером: Юлія Найвельта засудив трибунал на пять місяців строгого арешту і на 1000 К гривни (або 50 днів арешту). Ляйб Менкес дістав два тиждні арешту і 60 К гривну (або 3 дни арешту). Прочих чотирох обжалованих увільнено від вини і кари.

— **Американьский повістяр.** Оден американьский повістяр, Кляренс Табер в Ню-Йорку впав на оригінальну гадку, щоби заохотити публику до купованя его повістий. Оповістив в часописях, що винайшов спосіб, при помочи котрого в силї зобразити психольогічні прояви так природно, як лише можна. В тій цїли заанґажував талановиту, як не менш гарну акторку, міс Алїцию Мультон (з котрою незабаром оженив ся) і разом з нею відограє драматично, немов на пробі в театрі, всї подїї із своєї найновійшої повісти. Звіряє ся її з горячою любовю, обіймає та цїлує еї, шалїє в божевільній заздрости, кидає нею об землю, рве собі (або її) волосє.... Міс Мультон так само відграє перед ним цїлу скалю щасливої або заведеної любови, заздрости і т. д.. як сего вимагає ситуация повісти, о скілько мож вірно і правдиво. Після „проби“ Табер аналїзує і нотує пильно емоциї, вираз лиця, всї рухи і зверхні прояви, які щойно пережив із своєю товаришкою. Автор осягнув свою цїль. Повість, яку видав недавно, має величезний покуп і є предметом живих розмов в кругах, яким залежить більше на оригінальних подробицях, як на правдивій артистичній творчости.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** оповіщує: Після оголошеня заміщеного у Wiener Ztg. роздасть в дорозї оферт за загальним винагородженем всякі роботи і достави потрібні до будови зелїзниці льокальної Росбах-Адорф від км. $14^{0}/_{1}$ до км. $25^{3}/_{4}$. — Оферти належить вносити найдальше до 15 лютого 1905 12 години в полудне до ц. к. Дирекції будови зелїзниць у Відни VI Gumpendorferstrasse 10. — Условя будови можна переглянути в згаданій ц. к. Дирекції.

Телеґрами.

Відень 31 січня. В палатї послів вела ся вчера дебата над предложенєм запомоговим. Президент мінїстрів, др. Ґавч, відповідаючи на інтерпеляцию заявив, що чутка о збройній інтервенциї в пограничних росийских ґуберніях есть зовсїм безосновна.

Варшава 31 січня. На основі розпорядженя варшавского ґен.-ґубернатора заведено в петроківскій ґубернії стан облоги або т. зв. „скріплену охрану“.

Варшава 31 січня. Петерб. Аґ. тел. доносить: Комунїкация в містї зовсїм спинена. Всї реставрациї, каварнї і склепи замкнені. В многих склепах, інституциях і бюрах повибивано шиби. Число жертв вчерашних розрухів не знане докладно; кажуть, що було загалом 160 убитих і ранених.

Варшава 31 січня. (Петерб. Ан. тел.) Всї варстати і фабрики позамикані. Улицї від недїлї виглядають спокійнїйше. В містї оголошено стан „скріпленої охрани“.

Саратов 31 січня. В кількох фабриках роботу на ново розпочато. Трамвай кінний знову в руху. Часописи нинї вийдуть. Як зачувати, також робітники зелїзничі вернуть нинї або завтра до роботи. В школах перване науку на кілька днів.

Лїбава 31 січня. Ґубернатор заявив, що не позволить, щоби на улицях збирали ся товпи. Коли би на завізванє люди не розійшли ся, то войско буде стріляти.

Льондон 31 січня. Кореспондент Бюра Райтера при армії ґенер. Оку доносить дня 29 с. м.: Японцї виперли Росиян на другий бік ріки Гун, острілювали від вчера пополудня до нинї рана неприятеля вздовж цїлої лїнії. Росияни відповідали лиш слабо. Японцї старають ся тепер обійти праве крило ґенер. Куропаткіна.

Париж 31 січня. Перед палатою кн. Трубецкого, росийского аташе войскового, знайдено пекольну машину в видї малої фляшки, до котрої були прикріплені дві рурки, одна з металю, друга зі шкла. Машина пекольна була зле зладжена і припускають, що не могла зробити великої шкоди.

Париж 31 січня. Префект поліциї заявляє, що не знає нїчого о знайденю бомби в палатї кн. Трубецкого.

Париж 31 січня. Вчера вечером відбули ся великі збори социялїстичні з протестом против подій в Росиї. Взяло в них участь 6.000 людий. По зборах кинено в „Алеї де ля Републік“ до громади аґентів полїцийних і републиканьскої ґвардиї пекольну машину. Двох ґвардистів зранено. Машина тота зробила лиш невелику шкоду. Підозрілих о кинене машини пекольної, якогось Байлї і Швалїєра арештовано.

Льондон 31 січня. Японьска амбасада оголосила комунїкат з відповідию японьского правительства на росийску ноту в справі нарушеня неутральности Хіни. Правительство японьске заявляє, що не уважає ся за покликане боронити хіньске правительство, вказує однак на то, що Японія течно сповняє приняті на себе обовязки що до неутральности Хіни; вичисляє однак цїлий ряд случаїв нарушеня тої неутральности Росиєю.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

більше страху і зворушеня? — відозвала ся панї Пикок з докором до старого капітана.

Але той отер своє темне лице червоною хустиною, так великою як корабельна фляґа і відповів невічливо:

— В ратованю чоловіка не бачу нїякого страху, моя панї.

— Алеж то божевільний — крикнула налякана панї, коли човно приплило.

— Тому я не винен — воркнув старий злїстно.

— Нема чого дивувати ся, що бідолаха одурів в тій скрини — сказав Джонзон до Бирна. — Зі мною було би таке саме. Подивіть ся, як той розбиток правильно і безнастанно колише ся, сюди і туди, сюди і туди. Остаточно мусить і розум в черепі відорвати ся і котити ся в голові від одної стїни до другої так як пакунки на сподї корабля. Кажу вам, що по кількох годинах сидїв би і я прикучнувши і сьміявсь би та кричав, так як той.

— Він був би майже голий, коли би ему Пуль був не дав свого сурдута — замітив Бирн. — Звідки то бере ся, що люди, котрі утратили розум, старають ся насамперед майже все скидати з себе одежу? Чи може тому, що божевільність приближає чоловіка до его первістного стану?

— Вилазить тепер на поклад — сказав Джонзон. — Уважайте, як панї будуть утїкати.

Божевільний висунув ся як угор з рук моряків і виліз з нечуваною зручностию на корабель. Серед того упав ему з плечий сурдут офіцира.

— Де капітан? — крикнув, держачи до гори звинену карту.

Капітан підійшов на край горішного покладу.

— Сюди, до мене, кількох з вас — крикнув до моряків. — Держіть того бідного чоловіка.

Але заки той приказ міг бути виповнений, стояв вже божевільний коло него.

— Ось — кричав — ось є карта!

Між тим як він з горячковим поспіхом розвивав карту, поутїкали всї панї задними сходами до каюти. Пан Дент і пан Стор стояли також в осторожнім віддаленю, готові кождої хвили до скорого відвороту.

— Менї сказали, що ви славний моряк — говорив божевільний. — Я дармо силував ся обчислити положенє корабля. Поможіть же менї тепер.

Бензон побачив, що капітан представляє Північне море.

— Сонце — і божевільний поглянув як орел на сонішний круг — сонце дає нам одиноку основу до означеня часу; але я не можу моїм секстантом нїчого виміряти, поможіть менї —

Він закінчив страшенним криком. На знак капітана підійшов другий офіцир з лїкарем і двома моряками; они вхопили нещастного і чим скорше перевели его на перед корабля. Тут треба було аж половини цїлої залоги, аби боронячого ся з розпукою звязати і занести до каюти, де один моряк мав его пильнувати.

Подорожним, що в каютї розмовляли про ту нову пригоду, здавало ся мимохіть, немов би були вже довгий, довгий час в дорозї. В дійстности виїхали они з порту в Сідне лише перед кількадесятьма годинами, однако в тім короткім часї лучило ся тілько всїляких пригод, що всїм видавало ся майже неможливим, аби они всцїли пережити тілько незвичайних річий.

Але то вже прикмета житя на мори. Безчисленні і ріжнородні явища і пригоди стрічають кождого, хто перепливає безмежний океан.

(Дальше буде).

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).